

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת פְּקוּדֵי

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶז שׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֶּרֶךְ ט"ו - חֲלָק י"ב

קוֹנְטֵרְס 432

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סִפְר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֵשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

התגלות הזהר

קנה

שהיו בידו, ועל פן חשוב מאד פרושו, גם מן הבחינה הזאת שכן יכול לשמש לנו מקור לגרסאות ונסחאות שונים וקדומים של ספר הזהר.

ד. ספרו - "כתם פז" - הדפס כמאתים וחמשים שנה לאחר פטירתו, בעיר ליוורנו, בהשתדלות גבירי העיר טריפולי. מענין לצין שהשם "כתם פז" לחבור, נתן על ידי החיד"א, ששקה באותה עת בעיר ליוורנו, (בשם הגדולים ערך שמעון בן לביא מובא: "ונוקרא הספר "כתם פז" גימטריא - שמעון לביא ז"ל. גם פ"ז ראשי תבות פרוש זהר"). הספר הדפס בשני פרכים. קבלתו של רבי שמעון [הר"ש] לביא מבססת על כתבי המקבילים שקדמו לו, (ואין בה כלל מהשפעת מקבלי צפת: מהר"ם קורדובירו והאר"י ז"ל) כגון: הרמב"ן (בעקר בפרושו לתורה), הריקאנטי, פרושו של רבי יהודה חיט - מנחת יהודה לספר "מערכת האלהות", רבי יוסף גיקטיליא, רבי מנחם הציוני, רבינו בחיי בן אשר, ועוד.

ב) רבי משה קורדובירו - "אור יקר" - הר"ם קורדובירו הוא מגדולי המקבילים שבכל הדורות

א. רבי משה נולד כדור לאחר גרוש יהודי ספרד (רפ"ב), אך מקום לדתו אינו ידוע (יש המשערים בספרד). מלבד גדלתו בקבלה - שאודות לה זכה לפרוסום ושמו נחקק לדורות בין גדולי ישראל - היה הר"ם קורדובירו גדול בתורה ושמש אף כדן. כן ידוע שהיה תלמידם של רבי יוסף קארו ורבי שלמה אלקבץ.

ב. תורתו בקבלה הנה סכום בהיר ונפלא של כל ספרות הקבלה שקדמו לו, דבר הבא לידי בטוי בספרו הגדול "פרדס רמונים" שבו סכם את עקרי תורת הקבלה, (מספר זה נעשו שני קצורים: "פילח הרמון" - לרבי מנחם עזריה מפאנו, ו"עסיס רמונים" - לרבי שמואל גליקו). ספרו בתחום המוסר מפרסם בשם - "תמר דבורה", ששמש בסיס לספרות המוסר שהשפעה מן הקבלה, ושהתפתחה בדורות הבאים, (כגון "ראשית חכמה" לתלמידו רבי אליהו די וידאש, ועוד).

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

הרב משה קורדובירו עסק כל ימיו בכתיבת פרוש לכל חלקי הזהר, אולם לא זכה שספר זה ידפס בימי חייו. ספר זה שעד פה היה בכתיב יד (הכתב יד מכיל כשלוש עשרה אלף עמודים!), הנקרא בשם "אור יקר", מדפס בשנים האחרונים בירושלים, כארבע מאות שנה לאחר כתיבתו, ולעת עתה יצאו לאור כ"ב כרכים (תשכ"ב - תשנ"ד), על ידי הרב החסיד רבי מאיר אלבום, מחשובי חסידי אלכסנדר מדור העבר.

ג. הפרוש מתחס לכל מלה ומלה שבזהר, מדקדק בה ומפרשה לארפה ולרחבה. לא פלא, שכל מי שיזע על ערכו של ספר זה נתאנה ללמדו. מפרסם הוא נסיונו של הרמ"ע מפאנו שהזיל "אלף זהובים אדמים" לאלמנת הרב משה מקורדובירו, שתשאיל לו את הכתיב יד על מנת להעתיקו, (ראה שם הגדולים להחיד"א בערך "אור יקר" שב"מערכת ספרים").

ד. נצטט מספר שורות מהקדמת הרב משה קורדובירו לספרו "אור יקר", בהם סכם מגמתו בכתיבת פרושו לזהר: "ובראותי אני משה... קורדובירו עצם חובת האדם בידיעת התורה וטעמיה ... ראיתי לבא ללקט קצת שושני ונרדי נרדי סודות תורתנו הקדושה, בפרוש הפסוקים, וטעמי המצוות, ולחבר מהם מגלת ספר יקרא שמו "אור יקר" לסבות רבות... מפני שעקר הפונה בו לבאר דברי הרשב"י עליו השלום בכל פרטיו... מאיר ומבאר דברי הזהר בכלל ופרט, בסיעתא דשמיא... להיות סודות התורה יקרי הערך לא יערכם זהב וזכוכית... לבאר דברי הרשב"י עליו השלום בזהר ואו"ר יקר", ירצה אור מאיר, דהינו היות הזהר מתבאר לבד, בלי להוסיף כלל, אלא כפי מה שנלמד מתוך דבריו, וכפי מה שאנו יונקים משדי חכמתו... להיות פונת הספר להורות אל האדם דרך יעבד להקדוש ברוך הוא ושכינתיה, כי זה כל האדם".

ה. השפעתה העצומה של קבלת האר"י דחתה את למוד הקבלה על פי שיטתו ודרכו של הרב משה מקורדובירו לא נתבאר אלא על פי שיטת האר"י ז"ל. והגאון בעל החיד"א שם כותב: "וראיתי בספר חזיונות כתב יד לרבינו מורנו הרב רבי חיים ויטאל זצ"ל, שחלם [על] הרמ"ק [רבינו משה

וזהו בסוד השם הקדוש שנקרא
אֲכַדְט"ם, סוד הוא באותיות
השם שנקרא אֱלֹהִים. משום
שהאותיות הללו עולות להתעטר
למעלה, ומציאות אותן אלו
להקרא בהם, ועולות להתעטר
למעלה אֱלֹהִים חיים, וגורע
באותיות. לאחד בגריעות. ומכאן
להתפשט למטה, לטל מתוך
האותיות האחרות האלו ולעלות
מהאותיות הללו לשם של
אלהים.

בין שנמשכות האותיות בחמישי
וברביעי ממעלה כפי שאמרנו,
מתחיל ואוחז ברכות מהאמצע
של הכל, מההיכל הששי, ואוחז
ברכות בזה ובבא. ומשום כך (בכל
אתה קדוש, ובכלל) אתה קדוש, נכלל
אתה בקדוש.

ושמך קדוש. בין שאמר אתה
קדוש, למה ושמך קדוש? הינו
שם, הינו אתה. אלא הרי שנינו,
בכל מקום שנמצא יחוד וקשור,
צריכים קדשה ותוספת קדשה,
ואותה התוספת העקר היא יותר
מהכל, ומשום כך בכלם פתוב
אתה, ולא יותר, וכאן במקום הזה
אומר קדשה ותוספת קדשה.
אתה קדוש - קדשה. ושמך קדוש
- תוספת קדשה. וקדושים בכל
יום - אלו שאר הקדושים
העליונים שבכל היכל והיכל
שמתקדשים מהתוספת הזו.
משום שקדשה הראשונה היא
לה, ותוספת קדשה - לקדש כל
אלו השאר שאמרנו.

ואחר כך הכל מתקדש מלמעלה,
ומכל האבות, נקשר בקשר אחד,
והינו ברוך אתה ה' האל הקדוש.
כאן הכל קשר אחד, משום
שאומר ברוך אתה ה' האל
הקדוש. ועל כן נקרא צורו וקשר
של הכל ביחוד אחד. אשרי חלקו
של מי שידע לסדר את שבחו

וְדָא אִיהוּ בְרוּךְ דְשִׁמְא קְדִישָׁא דְאֶקְרִי
אֲכַדְט"ם, רְזָא אִיהוּ בְּאַתְוֹן דְשִׁמְא
דְאֶקְרִי אֱלֹהִים. בְּגִין דְאֵלִין אַתְוֹן סְלִקִין
לְאַתְעֻטְרָא לְעִילָא, וְאַפִּיקוּ לְהוּ אֵלִין לְאַתְקְרִי
בְהוּן, וְסְלִקִין לְאַתְעֻטְרָא לְעִילָא אֱלֹהִים חַיִּים,
וְגָרַע בְּאַתְוֹן, לְאַחְדָא בְגָרִיעוּ. וּמְהִכָּא (ד)רס"א
אֲתַפְּשֵׁט לְתַתָּא, לְנֻטְלָא מְגוּ אֵלִין אַתְוֹן
אֲחֲרֵינִין, וְלִסְלִקָא מְאֵלִין אַתְוֹן, לְשִׁמְא
דְּאֱלֹהִים.

בין דאתמשכאן אתוון בחמישאה ורביעאה
מעילא פדקאמרן, שארי ואחיד ברכאן
מאמצעיתא דכלא, מהיכלא שתינתא, ואחיד
ברכאן בהאי ובהאי. ובגין כך (בכלא אתה קדוש
ואתכליל) אתה קדוש, אתכליל אתה בקדוש.

ושמך קדוש, בין דאמר אתה קדוש, אמאי
ושמך קדוש, היינו שם, היינו אתה.
אלא הא תגינן, בכל אתר דאשתכח יחודא
וקשורא, בעינן קדשה, ותוספת קדשה,
והוא תוספת עקרא הוא יתיר מכלא. ובגין
כך, בכלהו כתיב אתה, ולא יתיר, והכא בהאי
אתר, אמר קדשה, ותוספת קדשה. אתה
קדוש קדשה, ושמך קדוש תוספת קדשה.
וקדושים בכל יום: אלו שאר קדושין עלאין,
די בכל היכלא והיכלא, דמתקדשי מהאי
תוספת. בגין דקדושה קמייתא איהי לה,
ותוספת קדשה, לאתקדשא כל אינון שאר
דקאמרן.

ורביתר אתקדשא כלא מעילא, ומכלהו
אבהו, אתקשר בקשורא חדא,
והיינו ברוך אתה יי' האל הקדוש. הכא כלא
קשורא חדא, בגין דאמר ברוך אתה יי' האל
הקדוש. ועל דא אקרי צורא וקשורא דכלא
ביחודא חד. זפאה חולקיה, מאן דינע

לְסִדְרָא שְׁבַחֵי דְמַאֲרִיָּה בְּאַתְרֵהּ דְאַצְטְרִיָּה. עַד
הָכָא, דְבִקּוּתָא וּבְרַפְאָן וּקְדוּשָׁה כְּחֵדָא
בְּאַבְהָן.

מִכַּאֲן וּלְהֵלְאָה, קְיָיִמִין שְׁאֲלֵתִין וּבַעוּתִין.
שִׁירוּתָא דְבַעֵי בַר נֶשׁ לְמִשְׁאֵל, לְמַנְדַּע
בְּמַלִּין דְמַאֲרִיָּה, בְּגִין לְמַחְזִי תִיאוּבְתִיָּה
לְגַבִּיָּה, וְלֹא אֶתְפָּרֵשׁ מַגִּיָּה. בְּגִין דְבַעֵי בַר נֶשׁ
לְאַשְׁתַּתְפָּא בְּקְדוּשָׁה דְשְׁמַא קְדִישָׁא עַלְאָה,
לְאַתְעַטְרָא בֵּיהּ, וְאִיהוּ שְׁמַא דְבְרַפְאָן
וּקְדוּשִׁין, כְּפוּזִי. רְזָא דְשְׁמַא קְדִישָׁא יְהוּ"ה
דְאִיהוּ קְדִישׁ בְּקְדוּשָׁה. וְאַלִּין אֶתְוּוּן (אֶתְרִנִּין)
אַפִּיקוּ מַגִּיָּה הֲנִי אֶתְוּוּן אֶתְרִנִּין, חֲבוּרָא דְהֲנִי,
כְּחֲבוּרָא דְדָכַר בְּנוֹקְבָא. וְהֲנִי קְדִישִׁין עַלְאִין,
רְזָא דְקְדוּשָׁה.

אַלִּין אֶתְוּוּן אֶתְרִנִּין אֶקְרוּן ט"ל. טַל הַשָּׁמַיִם.
רְזָא דְחֻשְׁבְּנָא דְאַתְוּוּן דִּילֵיהּ, בְּגִין
דְהִכָּא לְתַתָּא, קְיָיִמִין כָּל מַלִּין כְּחוּשְׁבְּנָא, וְלֹא
חֻשְׁבְּנָא, אֶלָּא לְסִיְהָרָא. וּבְגִין כֶּף בַּעֵי
לְאַתְקַשְׂרָא בְּקְדוּשָׁה דְמַאֲרִיָּה, וְלֹא יִתְפָּרֵשׁ בַּר
נֶשׁ מַגִּיָּה. וְכַד שְׁאִיל, שִׁירוּתָא דְשְׁאֲלֵתִין
לְמַנְדַּע לְמַאֲרִיָּה, לְאַחְזָאָה דְתִיאוּבְתִיָּה
לְגַבִּיָּה. מִכַּאֲן וּלְהֵלְאָה, יִתְפָּרֵשׁ זְעִיר זְעִיר,
וַיִּשְׁאַל שְׁאֲלֵתוּי מַה דְאַצְטְרִיָּה לְשְׁאֲלָא.

וְכֹד שְׁאֲלֵתוּי יְהוּן, לְבַתֵּר דִּיסְדֵר סִדְוּרָא דָּא
דְקַאמְרִן. כְּגֻוּנָא דָּא, כָּל שְׁאֲלֵתוּי יְהוּן
כְּתַחֲנוּנִים וּבַעוּתִין לְקַמֵּי מַאֲרִיָּה, וְלֹא יִצְדִיק
(ס"א יְדִיק) גְּרַמִּיָּה מַגִּיָּה. זְכָאָה חוּלְקִיָּה, מֵאֵן
דִּידַע לְסִדְרָא סִדְוּרָא דָּא, לְמַהֲךָ בְּאַרְחַ מִישְׁר,
כְּדָקָא חֲזִי.

כְּגֻוּנָא דְאַתְאַחְדָּא אֶשָּׂא בְּמִיָּא, וּמִיָּא בְּאֶשָּׂא.
דְרוּם בְּצַפּוֹן, וְצַפּוֹן בְּדְרוּם. מְזֻרְחָ
בְּמַעְרֵב, וּמַעְרֵב בְּמְזֻרְחָ. הָכִי נִמִּי אֶתְקַשְׂרַת כְּלָא
כְּחֵדָא, וַיַּחֲוֵדָא אֶשְׁתַּלִּים דָּא בְּדָא.

שֶׁל רְבוּנוּ בְּמִקּוּם שְׁצִרִיָּה. עַד כַּאֲן
הִדְבְּקוּת וּבְרִכּוּת וּקְדוּשָׁה כְּחֵדָא
בְּאַבּוּת.

מִכַּאֲן וְהֵלְאָה עוֹמְדוֹת שְׁאֵלוֹת
וּבְקָשׁוֹת. הִרְאִישִׁית שְׁצִרִיָּה אָדָם
לְשֵׁאל, לְדַעַת בְּדַבְרֵי רְבוּנוּ, כְּדִי
לְהִרְאוֹת תְּשׁוּקָתוֹ אֵלָיו וְלֹא נִפְרָד
מִמֶּנּוּ. מִשׁוּם שְׁצִרִיָּה אָדָם
לְהִשְׁתַּתֵּף בְּקִדְשֵׁת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ
הַעֲלִיּוֹן לְהִתְעַטֵּר בּוֹ, וְהוּא הַשֵּׁם
שֶׁל הַבְּרִכּוֹת וְהַקְּדוּשִׁים, כְּפוּזִי.
סוּד הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ יְהוּה שֶׁהוּא
קְדוֹשׁ בְּקִדְשָׁה. וְהַאוֹתִיּוֹת הֵלְלוּ
(הַאֲחֵרוֹת) הוֹצִיאֻוּ מִמֶּנּוּ אֶת
הַאוֹתִיּוֹת הָאַחֲרוֹת הֵלְלוּ, הַחֲבוּר
שֶׁל אֱלֹהִים, כְּמוֹ חֲבוּר שֶׁל זָכַר
בְּנִקְבָה. וְהַקְּדוּשִׁים הַעֲלִיּוֹנִים
הֵלְלוּ סוּד הַקְּדוּשָׁה.

הַאוֹתִיּוֹת הָאַחֲרוֹת הֵלְלוּ נִקְרְאוֹת
ט"ל. טַל הַשָּׁמַיִם. סוּד הַחֻשְׁבּוֹן
שֶׁל הַאוֹתִיּוֹת שֶׁלוֹ, מִשׁוּם שְׁכַאֲן
לְמַטָּה עוֹמְדִים כָּל הַדְּבָרִים
בְּחֻשְׁבוֹן, וְלֹא חֻשְׁבוֹן, אֶלָּא
לְלִבָּנָה. וּמִשׁוּם כֶּף צִרִיָּה
לְהִתְקַשֵּׁר בְּקִדְשֵׁת רְבוּנוּ, וְלֹא
יִפְרָד אָדָם מִמֶּנּוּ. וּכְשׁוֹאֵל,
רִאשִׁית הַשְּׁאֵלוֹת לְהַכִּיר אֶת
רְבוּנוּ, לְהִרְאוֹת שְׁתְּשׁוּקָתוֹ אֵלָיו.
מִכַּאֲן וְהֵלְאָה יִפְרָד מֵעַט מֵעַט,
וַיִּשְׁאַל שְׁאֲלֵתוֹ מַה שְׁצִרִיָּה לְשֵׁאל.
וְכֹד שְׁאֲלוֹתוּי יְהוּוּ אַחַר שִׁסְדֵר
אֶת הַסִּדּוּר הַזֶּה שְׁאַמְרִנּוּ. כְּמוֹ כֵּן
כָּל שְׁאֲלוֹתוּי יְהוּוּ בְּתַחֲנוּנִים
וּבְקָשׁוֹת לְפָנֵי רְבוּנוּ, וְלֹא יִצְדִיק
(דְחִיק) עֲצָמוּ מִמֶּנּוּ. אֲשֶׁרִי חֲלִקוּ
שֶׁל מִי שִׁיּוּדַע לְסִדְרֵי סִדּוּר זֶה,
לְלַכֵּת בְּדִרְךָ יִשְׂרָאֵל כְּרֵאוּי.

כְּמוֹ שֶׁהָאֵשׁ נֹאחַזת בְּמִים, וּמִים
בְּאֵשׁ. דְרוּם בְּצַפּוֹן, וְצַפּוֹן בְּדְרוּם.
מְזֻרְחָ בְּמַעְרֵב, וּמַעְרֵב בְּמְזֻרְחָ. כֶּף
גַּם מִתְקַשֵּׁר הַכָּל כְּחֵדָא, וְהַיַּחֲוּד
נִשְׁלֵם זֶה עִם זֶה.

וְכָרְ אִינוֹן דִּידְעִין לְסִדְרָא צְלוֹתְהוֹן כְּדָקָא
יָאוֹת, לְאַתְפְּלָלָא הַגִּי הַיְכָלִין אֲלֵינִי
בְּאֵלִין, וְלֹאֲתַקְשְׂרָא דָא בְדָא. הָאִי בַר נִשְׁ
אַתְקְשֵׁר בְּהוּ, וְקָרִיב לִיָּה לְאַתְפְּלָלָא בְּהוּ.
שְׂאֵלְתָא שְׂאִיל וְיָהִיב לִיָּה. זַפְּאָה חוֹלְקִיָּה
בְּהָאִי עֲלֵמָא, וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי.

בְּתַר דְּסִיִּים שְׂאֵלְתִין וְגוֹפָא שְׁלִים בְּכַל סְטְרִין
בְּחִדְוָה דְּלִבָּא וְאִיהוּ שְׂאִיל וְסִיִּים
שְׂאֵלְתִין. יְהִדְר לְאַמְשָׁכָא בְּרַכָּאן וְחִדְוֹאָן
לְתַתָּא, בְּרָזָא דְהִיכְלָא תְּלִיתָאָה, לְאַמְשָׁכָא
לְתַתָּא, וְדָא הוּא רְצָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְ"ךְ
יִשְׂרָאֵ"ל. הָאִי אִיהוּ (ג"א בְּגִין) דְּמַעְמָדוֹת אִינוֹן
סְמִכִין דְּגוֹפָא. שִׁירוּתָא לְתַתָּא מִן גּוֹפָא תְּרִין
יְרִכִין, עַד דְּמַטִּי לְבִרְפִין.

יָאֲלִין אִינוֹן רְזָא דְּמַעְמָדוֹת, דְּקִימִי עַל
קַרְבְּנָא. וְהָכָא אִיהוּ רְזָא שִׁירוּתָא
דְּתִרִין יְרִכִין מְלַעֲלָא, עַד בְּרִכִין, חִבּוּרָא
דְּנְבִיאִים. וּמְרָאוֹת, בְּרָזָא דְאַתְוֹן דְּשְׂמָא
קְדִישָׁא, דְּאַקְרִי (צְבֻאוֹת כַּאֲת ב"ש) הַשְּׁתַּפְ"א.
דְּאִיהוּ רְזָא דְשְׂמָא דְאַקְרִי צְבָאוֹת. דָּא סְלִיק,
וְדָא נְחִית. דָּא נְבִיאִים, וְדָא מְרָאוֹת.

וְהָכָא אִיהוּ רְזָא עֲלָאָה דְּבְרִייתִי דְּקַאמְרָן, וְכַד
מְטִי אִינִישׁ לְבִרְפִין, יְכַרַע בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ
הַמְּחִזִיר שְׂכִינְתוֹ לְצִיּוֹן, וְהָא הָכָא אֶהְדְּרוּ
בְּרִייתִי לְמַתְנִיתִין וְאַתְבְּרַכָּאן בְּחִדָּא.

הַיְכָלָא (דָּר רס"ב ע"א) תְּנַיִנָא לְתַתָּא, דְּאַתְפְּקְדוּ
בִּיה נִשְׁמַתִין לְסִלְקָא, לְאַתְחַזְאָה
בְּחִיזוּ דְּחֵלְמָא. מוֹדִים, לְאַכְנַעָא בְּרִכִין,
לְאוּדָאָה עַל נִשְׁמַתִין, כְּדָקָאמְרָן עַל נִשְׁמוֹתֵינוּ
הַפְּקוּדוֹת, (כִּינּוּן דְּאַשְׁתָּאִיל מְמָרִיָּה) (ס"א הִיכְלָא תְּנַיִנָא לְאַמְשָׁכָא
בְּרַכָּאן לְתַתָּא מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ וְהָא הִיכְלָא אִיהוּ דְּאַתְפְּקְדוּ בִּיה
נִשְׁמַתִין לְסִלְקָא לְאַתְחַזְאָה בְּחִיזוּ דְּחֵלְמָא. הָכָא כְּעִי בַר נִשׁ לְאַכְרַעָא
בְּרַכִין לְאוּדָאָה עַל נִשְׁמַתִין וְדָא הוּא עַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת) עַד

וְכָרְ אִינוֹן דִּידְעִין לְסִדְרָא צְלוֹתְהוֹן כְּדָקָא
יָאוֹת, לְאַתְפְּלָלָא הַגִּי הַיְכָלִין אֲלֵינִי
בְּאֵלִין, וְלֹאֲתַקְשְׂרָא דָא בְדָא. הָאִי בַר נִשְׁ
אַתְקְשֵׁר בְּהוּ, וְקָרִיב לִיָּה לְאַתְפְּלָלָא בְּהוּ.
שְׂאֵלְתָא שְׂאִיל וְיָהִיב לִיָּה. זַפְּאָה חוֹלְקִיָּה
בְּהָאִי עֲלֵמָא, וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי.

בְּתַר דְּסִיִּים שְׂאֵלְתִין וְגוֹפָא שְׁלִים בְּכַל סְטְרִין
בְּחִדְוָה דְּלִבָּא וְאִיהוּ שְׂאִיל וְסִיִּים
שְׂאֵלְתִין. יְהִדְר לְאַמְשָׁכָא בְּרַכָּאן וְחִדְוֹאָן
לְתַתָּא, בְּרָזָא דְהִיכְלָא תְּלִיתָאָה, לְאַמְשָׁכָא
לְתַתָּא, וְדָא הוּא רְצָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְ"ךְ
יִשְׂרָאֵ"ל. הָאִי אִיהוּ (ג"א בְּגִין) דְּמַעְמָדוֹת אִינוֹן
סְמִכִין דְּגוֹפָא. שִׁירוּתָא לְתַתָּא מִן גּוֹפָא תְּרִין
יְרִכִין, עַד דְּמַטִּי לְבִרְפִין.

יָאֲלִין אִינוֹן רְזָא דְּמַעְמָדוֹת, דְּקִימִי עַל
קַרְבְּנָא. וְהָכָא אִיהוּ רְזָא שִׁירוּתָא
דְּתִרִין יְרִכִין מְלַעֲלָא, עַד בְּרִכִין, חִבּוּרָא
דְּנְבִיאִים. וּמְרָאוֹת, בְּרָזָא דְאַתְוֹן דְּשְׂמָא
קְדִישָׁא, דְּאַקְרִי (צְבֻאוֹת כַּאֲת ב"ש) הַשְּׁתַּפְ"א.
דְּאִיהוּ רְזָא דְשְׂמָא דְאַקְרִי צְבָאוֹת. דָּא סְלִיק,
וְדָא נְחִית. דָּא נְבִיאִים, וְדָא מְרָאוֹת.

וְהָכָא אִיהוּ רְזָא עֲלָאָה דְּבְרִייתִי דְּקַאמְרָן, וְכַד
מְטִי אִינִישׁ לְבִרְפִין, יְכַרַע בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ
הַמְּחִזִיר שְׂכִינְתוֹ לְצִיּוֹן, וְהָא הָכָא אֶהְדְּרוּ
בְּרִייתִי לְמַתְנִיתִין וְאַתְבְּרַכָּאן בְּחִדָּא.

הַיְכָלָא (דָּר רס"ב ע"א) תְּנַיִנָא לְתַתָּא, דְּאַתְפְּקְדוּ
בִּיה נִשְׁמַתִין לְסִלְקָא, לְאַתְחַזְאָה
בְּחִיזוּ דְּחֵלְמָא. מוֹדִים, לְאַכְנַעָא בְּרִכִין,
לְאוּדָאָה עַל נִשְׁמַתִין, כְּדָקָאמְרָן עַל נִשְׁמוֹתֵינוּ
הַפְּקוּדוֹת, (כִּינּוּן דְּאַשְׁתָּאִיל מְמָרִיָּה) (ס"א הִיכְלָא תְּנַיִנָא לְאַמְשָׁכָא
בְּרַכָּאן לְתַתָּא מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ וְהָא הִיכְלָא אִיהוּ דְּאַתְפְּקְדוּ בִּיה
נִשְׁמַתִין לְסִלְקָא לְאַתְחַזְאָה בְּחִיזוּ דְּחֵלְמָא. הָכָא כְּעִי בַר נִשׁ לְאַכְרַעָא
בְּרַכִין לְאוּדָאָה עַל נִשְׁמַתִין וְדָא הוּא עַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת) עַד

בְּרַכִין לְאוּדָאָה עַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת) עַד

דמטי להטוב שמך ולך נאה להודות. ורא הוא גו רזא דשמא קדישא, דאקרי ב"ם במוכ"ן. דא אקרי אל אלהים, דאיהו ברזא עלאה. (יהושע כב) א"ל אלהי"ם יהו"ה הוא יודע. כללא דאלין אתוון אחרנין דנפקי מנייהו, (ד"א והכא איהו רזא חדא דכולהו רבין מברכות) ולתתא, רזא דחלמא. רזא לההוא אתר לאעלא בהו נשמתי. ובעינן לאמשכא בהני ברכאן, בגין לאשפחא נייחא בהאי עלמא, ובעלמא דאתי. היכרא תתאה לתתא, שים שלום טובה וברכה. הכא איהו כללא דשלום. שלום לעילא, שלום לתתא, שלום לכל סטרין, שלום בפמליא דלעילא, שלום בפמליא דלתתא, והיכלא דא איהו פמליא דלתתא. (ס"א דאיהו היכלא דלתתא ודא בחבורא וכו') בחבורא חדא בפמליא (ג"א בחיכלא) דלעילא. ומהכא נגיד לכל אינון תתאי דלבר.

והכא אתפליל ואשתלים פלא כחדא, עילא ותתא, בנהירו חדא, לאשתלמא שם מלא, יי אלהים. שם דא דאיהו שלם, בכל אינון היכלין, בכל אינון נהורין עלאין, למהויה כלהו חד. (שים שלום טובה וברכה).

האי בר נש, פד אשתאיל מהיכלא דא לנפקא לבר. ישוי גרמיה, פמאן דנפיק מחברותא דמלפא, ומגו היכליה, וימאין גרמיה קמיה. אבל יחדי גרמיה, דהא קדמאה איהו, לנטלא עטרא דמשיכו דברפאן דנגדין מיחודא דמאריה. דא איהו בר, דאיהו מהיכלא דמלפא. דהא בהאי שעתא דקא נפיק מקמי מלפא, וכלא קשיר בכל הגי סטרין, בקשורא דיחודא, וברפאן, וקדושה, ותוספת קדושה. קדשא בריך הוא קרי לפמליא דלעילא, ואמר לון, כתובו להאי בר

הפקודות) עד שמגיע להטוב שמך ולך נאה להודות.

וזהו תוף סוד השם הקדוש שנקרא ב"ם במוכ"ן. זה נקרא אל אלהים, שהוא בסוד עליון. (יהושע כב) אל אלהי"ם יהו"ה הוא יודע. הכלל של האותיות האחרות הללו שיוצאות מהם, (וכאן הוא סוד אחד שכל הירכים מברכות) ולמטה סוד החלום. הסוד לאותו מקום להכניס בהם נשמות וצרכים להמשיך בברכות הללו כדי למצא מנוחה בעולם הזה ובעולם הבא.

ההיכר המתחזק למטה - שים שלום טובה וברכה. כאן הוא כלל השלום. שלום למעלה, שלום למטה, שלום לכל הצדדים, שלום בפמליא של מעלה, שלום בפמליא של מטה, וההיכל הזה הוא פמליא של מטה. (שהוא היכל שלמטה, וזה בחבור וכו') בחבור אחד בפמליא (בהיכל) של מעלה. ומכאן שופע לכל אותם המתחזקים שפחוץ.

וכאן נכלל ונרשם הכל כאחד, מעלה ומטה, באור אחד, להשתלם שם מלא, ה' אלהים. השם הזה שהוא שלם בכל אותם ההיכלות, בכל אותם האורות העליונים שיהיו כלם אחד. (שים שלום טובה וברכה)

הארם הזה, כשנשאל מההיכל הזה לצאת החוצה, שים עצמו כמי שיוצא מחברת המלך ומתוף היכלו, וינמיך את עצמו לפניו. אבל ישמח את עצמו, שהרי הוא ראשון לטל עטרה של משיכת הברכות ששופעות מיחוד של רבונו. זהו הפן שהוא מהיכל המלך, שהרי בשעה הזאת שיוצא מלפני המלך, והכל קשור בכל הצדדים הללו בקשר של יחוד וברכות וקדושה ותוספת קדושה.

הקדוש ברוך הוא קורא לפמליא של מעלה, ואומר להם: כתבו על אדם פלוני הנה, מאותם שנקראים חושבי שמו.

מי הם חושבי שמו? אותם שחושבים ומכוונים בסוד של שמו, ליחד היכלות בהיכלות, לקשר קשרים וליחד את פלם ביחוד אחד. ואלו הם חושבי שמו, כמו שנאמר (מלאכי א) ולחשבי שמו. אז פותכים אותו, ונרשם ונודע למעלה, והוא (נרשם) נשלם למעלה ולמטה.

ומי שקרב לפני רבונו ומתפלל תפלתו, ולא השלים את היחוד, ולא חושש לכבוד רבונו לקשר קשרים כמו שאמרנו, טוב לו שלא נברא, והקדוש ברוך הוא אומר: (ירמיה ב) כתבו את האיש הזה ערירי גבר לא יצלה ב"מיו. וזהו (משלי כח) גזול אביו ואמו.

כאן נשלם הכל, למעלה ולמטה, סוד השם הקדוש שולט למעלה, מצפ"ץ מצפ"ץ. (שמות לד) ה' אל רחום וחנון. כאן הוא סוד השם הקדוש הנה להתקדש באותיותיו בבית עשרה, ואותיות אחרות בקדשת היחודי בתפלה. אחר שסיים, עומד על רגליו (לכפר) להודות על חטאיו, כדי שלא יזנה פתחון פה לצד האחר להסטיץ עליו, ונכנע לפניו. ויעמד בקיימו להתברך מבית המלך.

ואשרי חלקו של מי שהתקדש בכגון זה בתפלה כמו שאמרנו, וקושר קשרים, ומיחד יחודים, ומתפונ בכל כראוי, ולא יסטה מינה ושמאלה. תפלתו אינה חוזרת ריקם. הקדוש ברוך הוא גוזר - והוא מבטל. על זה פתוב, (משלי כג) ישמח אביך ואמך ותגל יולדתך. יש לו חלק בעולם הזה ובעולם הבא. (אסתר ב) בערב היא באה, הינו

נש פלניא, מאינון דאקרון חושבי שמו. מאן חושבי שמו. אינון דמחשבי ומכוונין ברזא דשמייה, ליחדא היכלין בהיכלין, לקשרא קשרין, וליחדא פלהו ביחדא חדא. ואלין אינון חושבי שמו, כמה דאת אמר (מלאכי א) ולחושבי שמו. פדין אכתיבו ליה, ואתרשים ואשתמדע לעילא, (ואתרשים) ואשתלים איהו לעילא ותתא.

ומאן דקריב קמי מאריה, וצלי צלותיה, ולא אשלים יחודא, ולא חייש על יקרא דמאריה, לקשרא קשרין בדקאמרן, טב ליה דלא אברי. וקודשא בריך הוא אמר (ירמיה כב) כתבו את האיש הזה ערירי גבר לא יצלה ב"מיו. ודא איהו (משלי כח) גזול אביו ואמו.

הכא אשתלים כלא לעילא ותתא, רזא דשמא קדישא שליטא לעילא. מצפ"ץ מצפ"ץ. (שמות לד) יי' אל רחום וחנון. הכא איהו רזא דשמא קדישא דא, לאתקדשא באותווי בבי עשרה, ואתוון אחרנין בקדושה דיחידאי בצלותא. פתר דסיים, קאים על רגליו, (ג"א לכפרא) לאודאה על חובוי, בגין דלא יהא פטרא דפומא לסטרא אתרא, לאסטאה ליה, ואתכפיא קמיה. ויקום בקיימיה לאתברכא מבי מלכא.

וזבאה חולקיה מאן דאתקדש בהאי גוונא בצלותא בדקאמרן, וקשר קשרין, וייחד יחודין, ויתכוון בכלא כדקא יאות, ולא יסטי לימינא ולשמאלא. צלותיה לא אהדר בריקניא. קדשא בריך הוא גזיר ואיהו מבטל. על דא כתיב (משלי כג) ישמח אביך ואמך ותגל יולדתך. אית ליה חולקא בעלמא דין, ובעלמא דאתי. (אסתר ב) בערב היא באה היינו.

כתוב, (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וגו', מאותו רבוי של ברכות וקדושה ותוספת קדושה שנוטל, כמו שנאמר (בראשית מט) ולערב יחלק שלל, שמחלקת חלק לכלם, ואפילו לצד האחר חלק לבדו.

וסוד זה סוד לבני האמונה. החלק של הצד האחר כל אותן עברות וכל אותם חטאים של אותו אדם שקשר את קשר היחוד, שהתנודה עליהם, כלם שורים על הצד האחר, והם חלק ונחלה של הצד האחר הטמא. ואם לא מודה עליהם, נמצא מקטרג ויכול לו. ואם מודה על כל חטאיו באותה תפלה, שקושר קשרי היחוד והתברכו עליונים ותחתונים. ומאותו החלק של הצד האחר, כל אותם עברות וחטאים שהתנודה עליהם, נוטל אותם לחלקו. וסוד זה השעיר, שכתוב (ויקרא טז) והתנודה עליו את כל עונות וגו', וכתוב ונשא השעיר וגו'. זהו חלקו וגורלו ונחלתו.

ואם אותו אדם שב לסרחון חטאיו - אי לו! שאת כלם נוטל מאותו הצד האחר בעל פרחו של אותו הצד. ומתוך שנוטל אותם מהצד הזה בעל פרחו של אותו הצד, אז הוא מרע לו, והופך אליו למקטרג ומקטרג לו. וכשמודה עליהם, נוטל אותם אותו הצד האחר, והוא חלקו וגורלו.

ותסוד הזה, כף גם הקרבן - שצריך להודות על אותו הקרבן כל עונותיו וחטאיו, לתת חלק למי שצריך. כל הקרבן לזה הצד חלק הקדושה ורצון הקדושה. ולצד הזה אותו חלק של אותם עונות וחטאים שנתנו בהודאה על אותו בשר הקרבן, ככתוב

כתוב (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וגו' מההוא רבוי דברפאן, וקדושה, ותוספת קדושה דקא נטלא. כמה דאת אמר (בראשית מט) ולערב יחלק שלל, דפליגת חולקא לכלא, ואפילו לסטרא אחרא חולקא בלחודאה.

ורוא דא, רזא לבני מהימנותא. חולקא דסטרא אחרא מסאבא, כל אינון חובין, וכל אינון חטאין, דההוא בר נש דקשר קשרין דיחודא, דאתודה עלייהו, פלהו שריין עליה דסטרא אחרא. ואינון חולקא ואחסנתא דסטרא אחרא מסאבא. (דף ט"ב ע"א) ואי לא אודי עליה, אשתכח מקטרגא ויכיל ליה.

ואי אודי על כל חובוי, בהיא צלותא, דקשיר קשרין דיחודא, ואתברכאן עלאי ותתאי. ומההוא חולקא דסטרא אחרא, כל אינון חובין וחטאין דאודי עלייהו, נטלא לון לחולקיה. ורזא דא שעיר. דכתוב, (ויקרא טז) והתנודה עליו את כל עונות וגו', וכתוב ונשא השעיר וגו', דא הוא חולקיה ועדביה ואחסנתיה.

ואי ההוא בר נש תב לסרחני דחובוי, ווי ליה, דכלהו נטיל לון מההוא סטרא, בעל פרחיה דההוא סטרא. ומגו דנטיל לון מהאי סטרא בעל פרחיה דההוא סטרא, פדין אבאיש ליה, ואתהפך עליה מקטרגא וקטריג ליה. וכד אודי עלוי, נטיל לון ההוא סטרא אחרא, ואיהו עדביה וחולקיה.

ורוא דא, הכי נמי קרבנא, דבעי לאודאה על ההוא קרבנא, כל חובוי וחטאוי, למיהב חולקא למאן דאצטריך. קרבנא כלא לסטרא

דא חולקא דקודשא, ורעותא דקודשא. ולסטרא דא, ההוא חולקא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקון הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידו, ה' בדרך נחוננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (עיינו קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (עיינו פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאִתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עֲלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עֲלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאִתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עֲלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלֵיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בזכות שמעון הצדיק ניגאל ברחמים

מפעל הזוהר העולמי

ערכת המגן הטובה ביותר, וביטול איום הטילים מעל עם ישראל

ביום ה' כ' חשון

יום הילולת הצה"ק המקובל רבי מרדכי שרעבי זי"ע
אצל הציון של שמעון הצדיק זי"ע בשעה 8:30 בבוקר

נתחיל ונגמור את כל הזוהר הקדוש בשעה אחת

כמו שרבנו מרדכי שרעבי זי"ע התבטא פעם באזני מקורביו
ואמר: "שעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חול, היא כמו
שנה של למוד פשט ביום חול".

בואו ונקיים את התקנה של הצה"ק המקובל רבי יצחק אלפיה זי"ע
לגמור הפרד"ס לכה"פ פעם אחת בחיים

ושהקב"ה יזרז את גאולתנו בחסד וברחמים,
(וכהבטחת הרשבי"י (נשא קכד):
"דבדא יפקון מן גלותא וברחמי".

**בסיום הזוהר יחלקו חינם ספרים
"ערכה של שעה", "גדולי ישראל והזוהר" ועוד**

מפעל הזוהר העולמי סניף י-ם
לפרטים ולהצטרפות, פקס: 02-9951300